

aquí hi ha marro

Ens la volien tallar

Pilarin del Palomar

Amic President: en la teva "Pauta" del número anterior fas petar la tralla de valent. Estic amb tu al 100 per 100, pel què i pel com ho dius. M'ha cridat l'atenció un dels paràgrafs on parles dels intents de controlar el CERAP. La Mare de Déu de l'Acadèmia ens faci bons! No ho dic per fatxenderia intel·lectual, però em tinc per estudiantosa del tema i sé de què va la cosa: la línia de flotació del CERAP, pràcticament des dels seus inicis, ha estat objectiu de tot un arsenal de torpedes *domesticadors*.

Et confesso que durant una època vaig creure que tot això de voler potinejar-lo des de la política i el poder locals eren cabòries de mon pare —un històric del CERAP—, *batalletes* que de tant en tant, al cap dels anys, encara mos explica mentre mos polim la ratafia de la iaia en conclave familiar —llegeix, sobretaula de dinar dominical o de festa de guardar—. Com diu el meu vell, si no els hagués petat el tro als dits ja faria

temps que del CERAP no se'n cantaria ni gall ni gallina. I donat que m'has posat com una moto amb el teu excitant i oportú article, et diré que estic molt estarrufada de pertànyer a una entitat de pedra picada com la de la "Rosa dels Vents", que des dels seus inicis als anys setanta ha estat —i és— capdavantera en la dinamització cultural del poble en un sentit ampli, que abasta el foment de les activitats artístiques i literàries, la recerca i divulgació històrica, la cultura popular i tradicional, el lleure, l'esport, l'economia, l'ecologia i un llarg etcètera. Potser aquí rau el seu "gran pecat". Potser per això alguns que es creien els enviats de Déu a Riudoms o no van entendre

res o, encara més patètic, van tenir por que no es fes massa forta i massa gran i els pogués fer ombra i van decidir que l'havien de capar. "Aquests del CERAP o baixen de la palmera o els tallo la palmera", diu mon pare que va dir en to amenaçant, en certa ocasió, un altíssim jerarca de l'Ajuntament amb tendències herbicides.

Per idèntic motiu, uns anys més tard, un altre altíssim jerarca municipal va vetar determinats socis que li eren incòmodes perquè no es presentessin com a candidats a les eleccions de la Junta Directiva. La lamentable i trist, però significatiu, no? Així és com han anat les coses per aquests verals. Aquesta mala bava filla del recel, o de l'enveja —o d'ambdues coses juntes—, explica que projectes del CERAP per a tot el poble, com el Museu Històric Municipal o la Casa de Cultura, s'hagin dut a terme a mitges i malament, deixant-ne al marge l'entitat que els havia concebut. Pel que he anat esbrinant, a través de mon pare, de les meves indagacions d'historiadora aficionada i, sobretot, per l'observació directa de la realitat quotidiana, l'entitat que proclama "Cultura és llibertat" ha rebut llenya des de moltes bandes. La gran majoria de persones que hi han col·laborat ho han fet de bona fe i sense demanar res a canvi. No hi falten, però, aquells que s'han aprofitat del prestigi, de les idees i de la feina de l'entitat d'una manera, diguem-ne, poc elegant. Així, quan els ha convingut, se n'han servit sense manies, copiant-lo a l'hora de muntar altres entitats, fer revistes, redactar estatuts o organitzar actes i activitats culturals. Utilitzant-lo com a trampolí per a molts i variats interessos particulars. Per a fer coneixences, contactes, currículum... Fins hi tot per a trobar feina.

El CERAP, encara que alguns no vulguin o no puguin admetre-ho, és l'escola on s'ha bregat molta gent que ara ocupa llocs destacats dins del poble. Crec que si la nostra entitat ha sobreviscut 29 anys malgrat els funestos intents de control, les travetes i les desercions, és perquè des d'un bon començament es van crear unes regles del joc i unes bases de funcionament sòlides; entre les més destacades: la democràcia interna, el pluralisme ideològic i la independència dels partits polítics i dels poders pú-

"Aquesta mala bava filla del recel, o de l'enveja —o d'ambdues coses juntes—, explica que projectes del CERAP per a tot el poble, com el Museu Històric Municipal o la Casa de Cultura, s'hagin dut a terme a mitges i malament, deixant-ne al marge l'entitat que els havia concebut."

blics. Ah, i d'un fet, per a mi decisiu: disposar d'una seu pròpia.

Vaig seguir de lluny les passades municipals. Com pots comprendre, altra feina tinc amb dues bessonades seguides! No et negaré, això sí, que m'anava mirant els fulletons de coloraines de les diverses candidatures que m'arribaven a casa. I, entre biberons, bolquers i plats de farinetes, vaig fer-me una lleugera idea de la vida i miracles dels candidats i candidates. Em sorprengué que només uns tres o quatre diguessin obertament que eren socis del CERAP. Posaria les mans al foc que n'hi havia alguns més. En canvi, els que pregonaven als quatre vents la seva pertinença a d'altres entitats locals, n'eren un reguitzell. Què passa, que electoralment és un mal

negoci que se sàpiga que un o una és del CERAP? Potser el màrqueting electoral aconsella amagar segons quines afinitats. Allà ells i elles. Ara bé, el que no poden ignorar els nostres governants —cosa que fan sovint— és que el CERAP, per vocació de servei públic —no retòrica, sinó demostrada amb fets—, nombre de socis i volum i qualitat d'activitats, és, ni més ni menys, que l'entitat cultural de referència del nostre poble.

Ja ho veus, President, ens la volien tallar —la palmera—, però han fet llufa. Amb el temps, i gràcies a la bona feina desinteressada de molts socis i sòcies i persones que —com tu— estimen el CERAP, la palmera s'ha fet més ferma i esponerosa. Com digué aquell: que n'apreguin! »

Parlar amb propietat

Parlis com parlis, sigui com sigui el teu negoci, el més important és que algú t'escolti. A "la Caixa", més de 25.000 persones t'escolten, t'entenen i treballen a prop teu per a oferir-te la millor solució pel teu negoci.

Parlem?

 "la Caixa"

www.laCaixa.es